

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU- 00179/19-38

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozklad obviněné, společnosti XXXXXX, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-00179/19-27 ze dne 29. května 2020, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Řízení ve věci podezření z porušení povinností podle § 5 odst. 1 písm. e), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v souvislosti se zpracováním osobních údajů zájemců o poskytnutí finančních služeb, bylo zahájeno příkazem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), který byl obviněné, společnosti XXXXXX (dále jen „obviněná“), doručen dne 11. března 2019. Podkladem pro jeho vydání byl protokol o kontrole čj. UOOU-06436/16-165 ze dne 27. dubna 2018 a další spisový materiál pořízený inspektorem Úřadu Ing. Josefem Vaculou během kontroly sp. zn. UOOU-06436/16 u obviněné podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), včetně vyřízení námitek předsedkyně Úřadu čj. UOOU-06436/16-172 ze dne 21. září 2018. Proti uvedenému příkazu podala obviněná včas odpor, na jehož základě byl příkaz zrušen a správní řízení pokračovalo.

[2] Rozhodnutím čj. UOOU-00179/19-9 ze dne 14. května 2019 byla obviněná shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 45 odst. 1 písm. d), f) a h) zákona č. 101/2000 Sb., kterých se měla dopustit tím, že uchovávala osobní údaje zájemců o poskytnutí finančních služeb v řádu statisíců subjektů údajů po dobu delší než nezbytnou k účelu jejich zpracování,

dále tím, že neinformovala zájemce o poskytnutí finančních služeb o tom, kterým konkrétním subjektům mohou být jejich osobní údaje zpřístupněny, a dále tím, že neměla zpracovanou žádnou vnitřní směrnici nebo jiným způsobem zdokumentována opatření k zajištění ochrany osobních údajů. Za uvedené delikt ní jednání jí byla uložena pokuta ve výši 250.000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí podala obviněná dne 30. května 2019 prostřednictvím svého právního zástupce nejprve blanketní rozklad, který posléze, a to na výzvu správního orgánu prvního stupně, dne 9. července 2019 odůvodnila.

[4] Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně nedostatečně zjistil počet zpracovávaných údajů či dotčených osob, kdy své rozhodnutí opřel toliko o marketingová sdělení a reklamní prohlášení obviněné. Předsedkyně Úřadu proto dne 20. prosince 2019 svým rozhodnutím čj. UOOU-00179/19-19 předchozí rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Následně bylo dne 27. února 2020 vydáno opravné rozhodnutí čj. UOOU-00179/19-23, jelikož ve výroku rozhodnutí učinil správní orgán chybu v psaní, když nesprávně označil zrušované rozhodnutí.

[5] V novém rozhodnutí čj. UOOU-00179/19-27 ze dne 29. května 2020 správní orgán prvního stupně opět konstatoval spáchání přestupků podle § 45 odst. 1 písm. d), f) a h) zákona č. 101/2000 Sb. Vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu prvního stupně nepodařilo dalším dokazováním zjistit množství dotčených subjektů údajů, nemohla být tato skutečnost posuzována při stanovení výše sankce, a proto byla nově uložena pokuta ve výši 175.000 Kč.

[6] Proti tomuto rozhodnutí podala obviněná dne 15. června 2020 prostřednictvím svého právního zástupce rozklad, ve kterém uvedla, že jej do 10 dnů odůvodní. Správní orgán prvního stupně dne 17. června 2020 (doručeno téhož dne) obviněnou vyzval, aby svůj rozklad do 10 dnů od doručení této výzvy odůvodnila. Dne 14. července požádala obviněná o prodloužení lhůty k odůvodnění rozkladu do 19. července 2020, avšak ani tento termín nebyl dodržen.

[7] Přestože nedostatky rozkladu nebyly odstraněny v původně stanovené ani v prodloužené lhůtě, odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, a současně přihlédl i k dodatečnému odůvodnění ze dne 18. srpna 2020.

II. Obsah rozkladu

[8] V rozkladu obviněná rozhodnutí označila za zcela zřejmě nezákonné a věcně nesprávné, v postupu orgánu prvního stupně shledává zjevná pochybení, a proto navrhla napadené rozhodnutí zrušit.

[9] V odůvodnění rozkladu se obviněná pozastavila nad prodlevou, s jakou bylo toto správní řízení zahájeno od vydání, resp. nabytí právní moci protokolu o kontrole čj. UOOU-06436/16-165 ze dne 27. dubna 2018.

[10] Obviněná dále poukázala na správní řízení sp. zn. UOOU-00313/19, které obdobně jako nyní přezkoumávané rozhodnutí reagovalo na závěry kontroly sp. zn. UOOU-06436/16, kdy uvedla, že jednala s legitimním očekáváním, že veškeré kontrolou zjištěné nedostatky jsou předmětem uvedeného „sankčního“ řízení, přičemž v rámci tohoto řízení poskytla veškerou součinnost. Dále obviněná uvedla, že jiná pochybení než ta, která byla předmětem výše uvedeného správního řízení, jí nebyla ani náznakem sdělena. Současně obviněná vznesla

námítku promlčení odpovědnosti a stíhatelnosti přestupku, avšak svou argumentaci v tomto smyslu žádným způsobem nerozvinula.

[11] Dále se obviněná vyjádřila k výroku I. bod 1 napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že osobní údaje zpracovávala na základě souhlasu subjektů údajů, který byl časově omezen na 10 let, přičemž účelem zpracování mělo být opakované zprostředkování krátkodobých půjček. Napadené rozhodnutí považuje obviněná za nepřezkoumatelné, jelikož v něm nikde není uvedeno, kdy došlo k zániku oprávnění obviněné nakládat s osobními údaji zájemců o půjčku. Ze souhlasu dle obviněné jasně vyplývá účel zpracování i to, že byl udělen k opakovanému použití. Situaci, kdy by zájemci o finanční služby museli opakovaně udělovat souhlas se zpracováním osobních údajů, považuje obviněná za nonsens. Závěr správního orgánu prvního stupně o zpracování osobních údajů poté, co pomínul jeho účel, tak není dle obviněné správný. Současně měl Úřad v rámci hodnocení závažnosti přestupku vycházet ohledně množství dotčených subjektů z reklamních sloganů obviněné, což považuje z hlediska skutkových zjištění za nedostatečné.

[12] Obviněná dále opětovně napadla závěr Úřadu o nedostatečné informovanosti subjektu údajů o totožnosti třetích stran, jimž mohou být jejich osobní údaje zpřístupněny. K tomu v konkrétnostech uvedla, že dne 16. prosince 2016 byly webové stránky <http://XXXXXX> aktualizovány o seznam příjemců osobních údajů, přičemž odkázala na již dříve přiložený soubor `deploy.log`, který má prokazovat obsah stránek k výše zmíněnému datu, a na soubor `list.html` obsahující kompletní seznam příjemců. Výrok I. bod 2 tak nemůže být dle obviněné pravdivý.

[13] Ohledně výroku I. bod 3. napadeného rozhodnutí obviněná konstatovala, že zpracovávala osobní údaje v souladu s § 13 zákona č. 101/2000 Sb., a že poukazování na absenci interní směrnice považuje za účelový právní formalismus, jelikož zákon neukládá povinnost přijmout interní směrnici, ale přijmout technická a jiná vhodná opatření k zabezpečení osobních údajů.

[14] Závěrem obviněná požádala, aby v případě, že napadené rozhodnutí nebude zrušeno, jí byla prominuta uložená sankce, což odůvodnila tím, že Úřadem jí byla již uložena pokuta v celkové výši 110.000 Kč, kterou uhradila a následně splnila i všechny vynucované povinnosti. Dále uvedla, že další pokuta ve výši 175.000 Kč by pro ni byla likvidační, což doložila svým daňovým přiznáním za rok 2019, ze kterého vyplývá, že je ve značné ztrátě. Nadto obviněná uvedla, že ukládání pokut by nemělo mít za cíl likvidaci podnikatelských subjektů.

III. Posouzení orgánem druhého stupně

[15] Argumenty obsažené v rozkladu jsou téměř identické s těmi, které obviněná uvedla již dříve, a se kterými se odvolací orgán vypořádal již v rozhodnutí předsedkyně Úřadu čj. UOOU-00179/19-19 ze dne 20. prosince 2019, přesto se jimi odvolací orgán znovu zabýval.

[16] Nejdříve se odvolací orgán zabýval namítanou prodlevou mezi vydáním protokolu o kontrole čj. UOOU-06436/16-165 ze dne 27. dubna 2018 (dále jen „protokol o kontrole“) a zahájením tohoto správního řízení dne 11. března 2019. Úřad se po vydání protokolu o kontrole nejprve zabýval námítkami vznesenými obviněnou proti kontrolním zjištěním, které byly vyřízeny dne 21. září 2018 (čj. UOOU-06436/16-172). Následně byl dne 10. října 2018 vydán příkaz čj. UOOU-09378/18-3, kterým byla obviněné uložena opatření k nápravě závadného stavu zjištěného kontrolou. Jelikož obviněná uložená opatření nesplnila, byla jí

příkazem ze dne 18. ledna 2019 čj. UOOU-00313/19-9 uložena pokuta, přičemž řízení pokračovalo až do 27. května 2019, kdy bylo vydáno rozhodnutí předsedkyně Úřadu čj. UOOU-00313/19-23, kterým byla uložená pokuta potvrzena. Ačkoli mohla uvedená řízení probíhat s tímto správním řízením současně, Úřad se v první řadě zabýval tím, aby byl co nejdříve odstraněn kontrolou zjištěný závadný stav a až následně v zákonné lhůtě zahájil další řízení, která vyústila v uložení sankcí za porušení konstatovaná v protokolu o kontrole. Obviněnou zmíněná prodleva nepředstavuje žádné procesní pochybení Úřadu, což ostatně z námítky obviněné ani nevyplývá.

[17] Jak již bylo uvedeno výše, správní řízení sp. zn. UOOU-00313/19, obdobně jako napadené rozhodnutí, navazovalo na kontrolu provedenou inspektorem Úřadu Ing. Josefem Vaculou sp. zn. UOOU-06436/16 a vycházelo z jím zjištěných nedostatků. V případě správního řízení sp. zn. UOOU-00313/19 však bylo hlavním předmětem řízení nesplnění opatření k nápravě uložených inspektorem Úřadu příkazem ze dne 10. října 2018, čj. UOOU-09378/18-3 (kopie vedena též pod čj. UOOU-00313/19-2), za což byla obviněná uložena pokuta ve výši 100.000 Kč. Předmětem řízení sp. zn. UOOU-00313/19-2 tak byl zcela odlišný skutek, který nelze zaměňovat s nyní posuzovaným jednáním. V případě řízení o uložení opatření k nápravě sp. zn. UOOU-09378/18 lze potom poukázat na rozdílný účel od stávajícího řízení. Ukládání nápravných opatření nelze s uplatňováním odpovědnosti za přestupek žádným způsobem zaměňovat ani spojovat, neboť cílem každého z řízení je zcela odlišná věc. Zatímco sankce trestá pachatele za spáchaný delikt a plní tak zejména preventivní a represivní funkci, smyslem nápravných opatření je obnova a náprava stávajícího protiprávního stavu. Uloženým opatřením k nápravě tak zejména s ohledem na jejich smysl a reparační charakter nelze přiznat trestní rozměr ve smyslu Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jenž by zakládal překážku *ne bis in idem*, neboť nenaplnuje tzv. Engel kritéria stanovená Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ESLP Engel proti Nizozemí ze dne 8. 6. 1976, stížnost č. 5100/71 a další).

[18] Pokud jde o údajné promlčení přestupku, pro posouzení promlčecí doby je podstatným, že zákon č. 101/2000 Sb. za předmětné deliktní jednání umožňuje uložit pokutu až 5.000.000 Kč, neboť promlčecí doba v takovém případě činí dle ustanovení § 30 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, 3 roky ode dne následujícího po dni spáchaní přestupku. Správní orgán prvního stupně v této souvislosti správně došel k závěru, že přestupky, jichž se obviněná svým jednáním dopustila, jsou svou povahou přestupkem trvajícím, resp. pokračujícím, kdy je za den spáchaní přestupku považován den ukončení protiprávního stavu, resp. posledního útoku vůči zájmu chráněnému zákonem. Odhlédne-li odvolací orgán v tuto chvíli od skutečnosti, že takto stanovená promlčecí doba byla následně ještě přerušena vydáním příkazu a dále napadeného rozhodnutí, i délka doby samotné bez přerušování vzhledem k časovému vymezení přestupků ve výroku rozhodnutí svědčí zcela jednoznačně ve prospěch závěru, že námítce promlčení nelze ve vztahu ani k jednomu z projednávaných přestupků vyhovět.

[19] Dále se odvolací orgán zabýval výrokem I. bod 1 napadeného rozhodnutí, podle něhož měla obviněná porušit povinnost stanovenou § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Obviněná v této souvislosti znovu zopakovala již v řízení několikrát vyjádřený názor o účelu zpracování, jímž mělo být opakované zasilání nabídek zprostředkování krátkodobých půjček klientům, přičemž toto mělo být limitováno dobou 10 let. Předmětný souhlas byl objektem přezkumu již v rámci námitek proti kontrolním zjištěním v protokolu o kontrole, kdy obviněná uplatňovala totožnou argumentaci. Odvolací orgán v této souvislosti neshledává žádný důvod

pro odchýlení se od již dříve vyjádřeného závěru, a sice že tvrzený účel z textace souhlasu nevyplývá. Kvality souhlasu je přitom nutno hodnotit v návaznosti na objektivně zjištěný účel, jak je předkládán subjektům údajů, a nikoli z pohledu subjektivního názoru obviněné, neboť pouze tak lze zajistit dostatečnou informovanost subjektů údajů, kteří se tak následně mohou svobodně rozhodnout, zda k takovému zpracování svolí. Odvolací orgán se plně ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, že z předloženého souhlasu se zpracováním osobních údajů zájemce vyplývá, že účelem zpracování je vedle předání osobních údajů poskytovatelům finančních služeb („poskytovatelé“) za účelem vypracování nabídky poskytnutí úvěru pouze obecné marketingové oslovování. Obviněnou namítané oprávnění opakovaného zasílání personalizovaných obchodních sdělení obsahujících nabídku pro konkrétní subjekty údajů na zprostředkování dalších konkrétních půjček potom z textu souhlasu nevyplývá. Zpracovávala-li tak obviněná osobní údaje nezbytné pro vypracování nabídky na uzavření smlouvy o poskytnutí finančních služeb mezi zájemcem a poskytovatelem i po jejich předání poskytovatelům, je nutno konstatovat, že k tomuto absentoval jakýkoliv právní titul, neboť ten původní zanikl a pro účely personalizovaného marketingového oslovování jej nebylo možné použít. V napadeném rozhodnutí je konstatováno, že „...účel zpracování osobních údajů minimálně v případě kategorie údajů umožňujících vypracování nabídky finančních produktů pomine již samotným předáním těchto údajů poskytovatelům...“, z čehož jasně vyplývá, že po předání osobních údajů poskytovatelům finančních služeb měly být uvedené osobní údaje zlikvidovány. Obviněná mohla dále v souladu s uděleným souhlasem zpracovávat pouze údaje nezbytné k zasílání obecných marketingových sdělení. Opakované udělení souhlasu zprostředkovatelům služeb při vyplňování žádostí o půjčku považuje odvolací orgán za správnou praxi, nikoli za nesmysl, jak to vnímá obviněná. V souladu se závěry správního orgánu prvního stupně tak lze dojít k závěru, že obviněná zpracovávala osobní údaje po dobu delší, než bylo nezbytné.

[20] Ostatně za posuzovaného stavu by takové zpracování popíralo i zásadu přesnosti zpracování osobních údajů, neboť kromě toho, že za tímto účelem obviněná uchovává široké spektrum osobních údajů, které se v průběhu času zcela přirozeně mění (např. údaje týkající se výše měsíčního příjmu, odpracované měsíce, počet dětí, délka pobytu na adrese,...), je třeba si také uvědomit, že vzhledem k opakovanosti půjčky (tj. situaci, kdy k poskytnutí přinejmenším jedné půjčky již pravděpodobně došlo), dochází zároveň ke změně v oblasti zpracovávaných údajů dotýkajících se dluhů a výdajů klienta, což jsou pro posouzení žádosti ze strany finančních poskytovatelů nepochybně jedny ze zásadních činitelů. V případě absence mechanismu zajišťující aktualizaci údajů by tak sama nabídka zprostředkování úvěru mohla být již v okamžiku doručení neaktuální a bezvýznamná. Konečně je třeba připomenout, že předpokladem řádnosti souhlasu je zejména jeho svoboda udělení a informovanost. Má-li se subjekt údajů svobodně rozhodnout, zda svolí ke zpracování svých údajů, je zapotřebí aby takové rozhodnutí činil za dostatečného vědomí o charakteristikách zamýšleného zpracování. Neodmyslitelnou součástí každého předání osobních údajů příjemci je přitom rozmnožení existujících osobních údajů (neboť tyto následně existují na dvou na sobě do jisté míry nezávislých místech), přičemž současně dochází k rozšíření počtu osob disponujících dotčenými osobními údaji, což lze nepochybně shledat za faktor zcela zásadně zvyšujícím riziko pro práva subjektu údajů na ochranu svých osobních údajů i soukromí jako takové. Řádné informování o možných příjemcích je tak nutno považovat za nezbytnou součást informovanosti, jak předpokládá ustanovení § 5 odst. 4 a § 11 zákona č. 101/2000 Sb.

[21] Ani později přijaté nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „obecné nařízení“) na tomto nic nemění. Obdobně jako zákon č. 101/2000 Sb. považuje za stěžejní parametry souhlasu zejména svobodu jeho udělení, konkrétnost, informovanost a jednoznačnost (viz recitál 32: „*Souhlas by měl být dán jednoznačným potvrzením, které je vyjádřením svobodného, konkrétního, informovaného a jednoznačného svolení subjektu údajů ke zpracování osobních údajů [...]*“), a recitál 42: „*Aby se zajistilo, že souhlas bude informovaný, měl by subjekt údajů znát alespoň totožnost správce a účely zpracování, k nimž jsou jeho osobní údaje určeny.*“ Komplementárně tak lze již pouze odkázat na názor WP29, která podává v Pokynech pro souhlas podle nařízení 2016/679 pod bodem 3.3.1 výklad ve smyslu nutnosti specifikace všech subjektů, jimž mají být osobní údaje zpřístupněny a jež tyto údaje mají následně zpracovávat jakožto další správci, a to jejich názvem.

[22] Dle předloženého souhlasu se zpracováním osobních údajů (viz např. vyjádření právního zástupce obviněné ze dne 1. listopadu 2016), jakož i dle textace souhlasu, jak byl vytištěn kontrolujícími v rámci postupu podle zákona č. 255/2012 Sb. z webových stránek obviněné (viz úřední záznam čj. UOOU-06436/16-78), kompletní seznam možných příjemců se měl nacházet na webových stránkách www.XXXXXX. Současně z náhledu na předmětné webové stránky i finálních závěrů kontroly vyplynulo (viz část II. bod 11 protokolu o kontrole), že předmětné webové stránky takovou informaci neobsahují. Vzhledem ke skutečnosti, že souhlas kromě pouhého odkazu na webové stránky www.XXXXXX žádnou další informaci v tomto směru neobsahoval, resp. nebyla totožnost všech potenciálních příjemců z něho žádným způsobem zřejmá, nelze než dospět k závěru, který učinil správní orgán prvního stupně v rámci napadeného rozhodnutí, a sice že obviněná porušila povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

[23] Odvolací orgán v této souvislosti znovu posoudil důkazní prostředky předložené obviněnou v rámci předchozího rozkladu, na které nyní odkazuje. Soubor `deploy.log` je textový soubor upravitelný v jakémkoliv textovém editoru, z jehož vlastností vyplývá, že byl v pondělí 8. července 2019 v 12:07:56 hodin pozměněn, přičemž ani jeho obsah nevyovídá nic o obsahu webové stránky www.XXXXXX, kde se dle informací obsažených v souhlasu se zpracováním osobních údajů měl kompletní seznam nacházet. Dle tvrzení obviněné má předmětný log dokládat obsah webové stránky <http://XXXXXX>. Nejenže by tak tvrzení o existenci seznamu příjemců na <http://XXXXXX> nekorespondovalo s textem souhlasu (který odkazuje na www.XXXXXX), který je nadto z pohledu posouzení kvalit informovanosti relevantní, nejsou z něj patrné ani takto obviněnou tvrzené skutečnosti. Z předmětného logu žádným způsobem nevyplývá, že by se skriptem zpracované soubory měly týkat obsahu webové stránky <http://XXXXXX>, a současně není ani zřejmé, zda zpracovaný soubor `list.html` odpovídá poskytnutému souboru `list.html` v rámci rozkladu, z jehož vlastností nadto vyplývá, že byl pozměněn, a to ve čtvrtek 4. července 2019 v 19:39:32 hodin. S ohledem na vše výše uvedené, včetně toho, že sama obviněná ve vyjádření ze dne 14. května 2018 obsahující námitky proti protokolu o kontrole s kontrolním závěrem o informačních nedostatcích souhlasila, přičemž uvedla, že si ho je vědoma a v současné době pracuje na nápravě závadného stavu, dospěl odvolací orgán k závěru, že tvrzené skutečnosti ani předkládané důkazní prostředky nemají na správnost závěru správního orgánu prvního žádný vliv. Současně je patrné, že ke dni podání námitek proti protokolu o kontrole závadný stav stále trval.

[24] Pokud jde o rozsah zjištění ohledně množství nezákonně zpracovávaných osobních údajů odvolací orgán konstatuje, že toto hodnocení již napadené rozhodnutí neobsahuje. Jelikož se správnímu orgánu prvního stupně nepodařilo množství dotčených subjektů prokázat, nebylo k této skutečnosti přihlíženo jako ke skutečnosti zvyšující závažnost přestupku a z tohoto důvodu byla uložená sankce snížena z původních 250.000 Kč na 175.000 Kč.

[25] Odvolací orgán přezkoumal i výrok I. bod 3 napadeného rozhodnutí, podle něhož měla obviněná porušit povinnost dle § 13 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Ze spisového materiálu je dle odvolacího orgánu zřejmé, že obviněná byla v průběhu kontroly opakovaně vyzývána k doložení technicko-organizačních opatření k zajištění ochrany osobních údajů před jejich zneužitím, avšak ze strany obviněné nebylo kromě několika tvrzení nic doloženo, a ani nebyla předložena jakákoliv dokumentace těchto opatření. Jak vyplývá z části II. bod 12 protokolu o kontrole, obviněné bylo porušení předmětného ustanovení vytýkáno již v rámci kontrolního řízení. Povinnost řádného zabezpečení je zakotvena v § 13 zákona č. 101/2000 Sb. Ustanovení prvního odstavce uvedeného paragrafu je obecného rázu a stanovuje povinnost přijetí adekvátních opatření (která lze v zásadě rozdělit na opatření technického rázu a organizační). Takto obecně formulovaná povinnost je v následujících odstavcích doplňována, rozváděna a upřesňována, a to včetně zahrnutí povinnosti vést řádnou dokumentaci o přijatých opatření dle ustanovení § 13 odst. 2 citovaného zákona. Jde tak o legálně stanovenou povinnost tvořící spolu s dalšími neoddělitelný soubor opatření mající za cíl zajistit důvěrnost a integritu zpracovávaných dat. Ostatně bez řádné dokumentace není ani možné další opatření vyhodnocovat ve vzájemných souvislostech, revidovat či jinak hodnotit adekvátnost přijaté úrovně bezpečnosti. Uvedené reflektuje i samotná skutková podstata deliktu vyjádřená v § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., jež v rámci neprovedení bezpečnostních opatření výslovně odkazuje na § 13 jako celek, a nikoliv pouze na § 13 odst. 1 [srov. ustanovení písm. a-e) téhož odstavce]. Samo reálné prolomení bezpečnosti a zneužití osobních údajů tak není nezbytným předpokladem spáchání předmětného přestupku, přičemž případné prokázané zneužití by naopak mohlo být důvodem pro využití značně přísnějších sankcí.

[26] Ohledně uložené sankce odvolací orgán uvádí, že obviněné byla uložena pokuta ve výši 100.000 Kč (sp. zn. UOOU-00313/19) za nesplnění uložených opatření k nápravě závadného stavu, přestože lhůta ke splnění nápravných opatření jí byla prodloužena. Další pokuta ve výši 10.000 Kč (sp. zn. UOOU-01096/19) byla obviněné uložena v souladu se zákonem č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), za rozesílání nevyžádaných obchodních sdělení. Lze souhlasit s námitkou obviněné, že účelem pokuty není likvidace podnikatelských subjektů, nicméně je třeba brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel přestupku pociťovat jako nezanedbatelnou újmu – v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008–133, vyplývá, že: „[b]ude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložena pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost.“ Obviněná předložila přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2019 přílohu k účetní závěrce k 31. prosinci 2019, přičemž z těchto dokumentů vyplývá, že k 31. prosinci 2019 vykazovala záporný vlastní kapitál ve výši -977.000 Kč (celková výše pasiv

10.246.000 Kč) a výsledek hospodaření za dané účetní období -5.067.331 Kč. Pravost předložených písemností však nelze spolehlivě zjistit a ve sbírce listin účetní závěrky obviněné zveřejněny nejsou. Jak také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2014 č. j. 10 Ads 140/2014-58: „[v] případě ukládání sankce a posuzování jejího likvidačního charakteru na obchodní společnost nelze vycházet pouze a jen ze samotného zisku, nýbrž též z dalších skutečností, jako je např. obrat společnosti a její obchodní aktivita, které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu.“ Samotné ztrátové hospodaření tak samo o sobě likvidační charakter pokuty nedokládá. Jedním z hlavních ukazatelů ekonomické síly obchodní společnosti je její obrat, přičemž předložených dokumentů o finanční situaci obviněné vyplývá, že roční úhrn jejího čistého obratu za rok 2019 byl 31.559.600 Kč. Nad rámec uvedeného lze doplnit, že dle čl. 83 odst. 4 obecného nařízení lze podniku uložit pokutu až do výše 2 % celkového ročního obratu celosvětově za předchozí finanční rok. Vychází se zde tedy z ročního obratu, nikoli ze zisku podniku. Co se týká uložení pokuty odvolací orgán především připomíná, že tato mohla být v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. vyměřena až do výše 5.000.000 Kč. Reálně tedy byla uložena při samé spodní hranici možné sazby (ve výši 3,5 %) a odvolací orgán se plně ztotožnil se zdůvodněním této výměry obsaženým v napadeném rozhodnutí. V této souvislosti odvolací orgán také připomíná, že obviněná může podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, požádat o posečkání anebo o povolení rozložit úhradu pokuty na splátky. Současně odvolací orgán dodává, že obviněná nepodala návrh na zahájení insolvenčního řízení, proto lze předpokládat, že není v úpadku. S ohledem na vše výše uvedené má odvolací orgán za to, že likvidační charakter pokuty nebyl doložen.

[27] Argumentaci obviněné tedy odvolací orgán odmítl a po celkovém přezkoumání neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně žádná pochybení způsobující nezákonnost rozhodnutí.

[28] Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 8. října 2020

otisk úředního razítka

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)